

... Перший янгол двері відчиняє,

другий янгол столи застеляє,

третій янгол

хрещеному народженому

рабу Божому щастя й долі шукає...

Із пісківського замовляння

В нічному оркестрі

Павлусевій радості немає меж! Мало того, що літо в розповні, що на канікули додому приїхав, та ще й цього вечора мама постелила їм з Іванком не в хаті — у садку! Саме достигають яблука, треба стерегти від злодіїв. Бо такі щепи, яких понасаджували Павлусь із татом, у селі — дивина. Торік, як почали достигати, хтось полакомився на чуже добро: і яблука обнесли, і гілку відчахнули!

— Так само було, коли в наших келіях лад наводили! — тішиться Павлусь. — Бурсаки спали надворі, біля архиєрейської конюшні!

— І на возах у сараї! А ще — на каштанах за дзвіницею! Примостили дошки межи гіллям — та й уже! — докидає брат.

Лежать Павло з Іваном, а вгорі, і внизу, і довкола — мов царство Боже. Манять-поближують зорі — душі чіїсь. Невдоволено постогнує під кожухами втоптана трава. Довкола

сюрчать коники. Десь ген аж під Волошинівкою — далекі голоси дівочі пісню виводять. Попискують у своїх нічних клопотах жителі підземного царства. Покрикують нічні птахи, надривається жаб'ячий хор із озерець урочища Попівка. Пошелестують крізь медово-яблучні сні переморені бджоли в татових вуликах...

Наче оркестр якийсь! Мабуть, такого тато ходили до поміщиків Раковичів у сусіднє село послухать... ("В космічному оркестрі" — так одна із Павлових поетичних книжок зватиметься колись!)

А зверху яблуня віти розпростерла. Покрекує стомлено: нелегко-бо тримати на собі й обважнілі плоди, і всипане зорями небо. І затишно під цим яблуневим шатром, і духмяно, й п'яно. І зовсім не страшно. Їй-Богу, такої ночі лихо не може ходити світом — лиш добрі янголи!

Може, то й не яблуня, а любляча вродлива мама Марія протерла свої крила над Павлусем, і над Іванком, і над усіма своїми тринадцятьма дітьми: чотирма вічними янголятками й тими дев'ятьма, що вижили?

А може, яблуня — це долоня, яку тримає над хлопчиком його небесний покровитель? Адже кожна з трьох дат Павлусевого народження, які називатимуть його майбутні біографи: 23, 27 чи 28 січня 1891 року — пошановує святого Павла! Хто-хто, а тато Григорій на святцях знається. Він же, як і покійний мамин тато Василь Савицький, — псаломщик, дяк Пісківської Свято-Троїцької церкви. Ну, ще вчителем сільської дітвори підробляє, поставивши два довгі столи просто у своїй хаті. Предки ж татові були козаками. Тичина Гнат навіть служив полковим старшиною в самого Богдана Хмельницького! Хоч Григорій уже прізвище "Тичина" змінив. Перекрутив його "попанськи": "Тичинін". Павлусь і сам ще не розуміє гаразд, чим оте

"Тичинін" муляє душу. Але — муляє. Аж як заснується в їхній семінарії Гурток Український, аж як піде "блага вість" про державність України, аж як відкриються перед ним усі кривди-приниження рідного слова, аж як зіллються внутрішні порухи серця з реальною його участю в українській визвольній боротьбі — тоді зрозуміє. І 1917 року без вагань поверне сім'ї "колишнє" прізвище.

Попри все, тато в Павлуся дуже талановитий. І до музики, й до малярства. Навіть листи до дітей закінчує римою. Здається, що ті таланти й досі болять йому, адже, коли б міг учитись, став би великою людиною. Тому іноді й топить у горілці свої нездійснені мрії. Тоді під гарячу руку татові не потрапляй. Через те горілку Павлусь ненавидить, і ненавидітиме ціле життя.

Але й тато, і мама в нього — найкращі. Ех, як добре, що, крім святого Павла, охороняє хлопчину й любов найрідніших! Гарно мати старших братів і сестер! Павлусь знайшовся в родині Тичин сьомим: після Василя, Проні, Полі, Михайлика, Ірини та Іванка. Потім народились іще Оксанка, Євген, Кость, горбатенька Олеся, Наталочка й Сергійко...

Усі обдаровані, всі його, Павлуся, люблять. Може, правду кажуть, що сьоме дитя в сім'ї — особливе? Сім барв у веселки, сім нот у пісні, сім днів у тижні... Він так і залишається "мізинчиком": чи того, що справді худенький та дрібний, чи того, що "Павло" з латини й перекладається як "маленький"?

Тільки чоло високе та очиська на півлиця. Під чолом тим усе працює думка, а очиська світ у себе так і вбирають! Гарно ж довкола, Господи! Павлусеві здається, що все — наче крізь нього самого проходить, перетинаючись у ньому тисячами вражень-променів... А він — мовби струна, що натягнута між небом і землею, між зорями й комашками.

— Ну, як полізе цієї ночі крадій — хай начувається! — солодко зітхає брат, уможуочись під рядном.

А Павлусеві не дуже хочеться, щоб цієї ночі хтось закрадався. Хоч і кортить дізнатися, чиїх нечистих рук діло!

— Може, віщий сон накликати? — розмірковує. — Яке там Проня замовляння казала? "Ложусь я на Сіянських горах спати — три янголи в головах стоять!.."

— "...Один янгол все бачить, — продовжує Іван. — Другий янгол все чує, третій янгол все знає..."

— "...І мені скаже, найду чи потеряю!" — завершують уже дуєтом.

Проте чи янголи не поспішали, чи хлоп'яче хвилювання передалось яблуням і навіть грушам за блакитною лавочкою, але сонний настрій мов рукою зняло.

— Пригадуєш, Павлусю, як я тебе до бурси[1] готував?

— Еж, ткнув мені в руки Священну Історію, замкнув у чулані, а сам гулять повіявся! — усміхнено потягується Павлусь. — А як ти мене водив на заняття до репетитора Голобуцького? Їй же право, і сам не вчився, й мені не давав!

— А що? У Голобуцьких, може ж, і справді хвіртка не одчинялась! Мусили вертатись додому! — виправдовується старший брат.

— ...І гасати у квача, в опуки[2], в гилки чи куці-баби, еж?!

— Може, хтось іскаже, що ти погано вивчився? Прийняли ж. Усі хвалять тебе! І регент, і математик Бекаревич!..

— Ну, з математики я не дуже, сам знаєш! Бекаревич любить мене за те, що мапи з географії креслив йому та розмальовував і що гарно в хорі співаю!

— А викладачі Соловійов, Львов, Зосимович?! Надто ж — учитель малювання Михайло Жук! За щось же і він, і бурсаки й називають тебе позаочі: "святий Павлусь"! Ядлівський дядько правду казав, що з тебе якийсь архиєрей[3] вийде!

Дяка Богові, темна нічка не виказала, як Павлусь зашарівся від братових похвал. Ні, святим чи архиєреєм він бути аж ніяк не збирається. Після бурси чекає семінарія, а потім... Спробувати б у Петербурзьку академію художеств, але грошей навіть на дорогу нема... Навряд чи йому, як молодому Шевченкові, пощастить на багатих друзів... Доведеться в Комерційний інститут, бо забриють у солдати царської армії!..

А поки що, справді, Павлусь не лише гарно вчиться і відпрацьовує навчання-проживання незамінним дискантом[4] у бурсацькому хорі. Ще регент доручає йому підучувати новачків. Понавчав так і Чоботька, і Трубеньова, і Копійку, і меншого брата Євгена (теж у бурсі вже), і Грицька Верьовку (майбутнього видатного композитора). Через уже дорослого брата Мишка прилучається в Чернігові до все нових шедеврів музичних. Ще трохи — й гратиме на кларнеті, Гобої, бандурі, фортепіано. А ще — почне складати музику сам, хоч у цьому не признається навіть братам.

— Зате як ти втішно придумав гратись у святі моці! — оддячується братові за приязне слово Павлусь. — Хлопчика з цукеркової обгортки — в коробочку!

— Може, якби курка її з-під призьби не вигребла, то через двісті років справді мали би святі моці! — позіхає-жартує Іванко. — А як ти скрипочку з дощечки собі змайстрував? А шкурку як у пляшечці вимочував, пам'ятаєш? Барабана хотів зробити!.. А як ти вподобав дзвонити в пилку, яку тато привіз із Чернігова й повісив у сінях?.. Або в казана бамкав на старому погребіщі?.. Скрізь музики шукав!..

Чого ж тільки музики? Ще змалку Павлусь, умостившись на Полиному сундучку або на печі, брав кольорові олівці й вимальовував на папері "святі місця", які ото позначені на карті Палестини. Зображував і ніколи не бачені сині моря, і рідні пісківські гаї та поля. Малює собі та, слинькаючи олівця, тонко виводить пісню, почуту від тата чи Проні: "Тече річка невеличка...". Або — "По сінім волнам океана!" Ах, який же він — той океан? Мабуть, дуже великий і грізний! Коли ще й читати не вмів (а читати навчився рано, сам, без нікого, сидячи на печі та наслухаючи татові уроки в першій кімнаті), то такий у нього про океани-моря й про зиму віршик викублівся-вийшов:

Ах ти, зімушка-зіма, ти злюка!

Зімою людям горе.

В декабре замерзає море.

А мабуть же, замерзає! Як ото їхні сільські озера — Поділ, Топило... То й заримував собі про те! Трохи з домішкою "книжної" — церковнослов'янської, трохи — російської мови, бо ж такою тоді молилися в церкві та вчилися в школах: і в татовій, і по всій Російській імперії. Українські книжки Павлусь отримав аж у першому класі Пісківської земської школи — від любі вчительки

Серафими Миколаївни Морачевської. За відмінне навчання. "Під землею" Марії Загірної та "Байки" Леоніда Глібова. До цього ж удома на припічку під лампою вже лежали різні церковні календарі й "Тарас Бульба" Миколи Гоголя.

Надихнута Іванком та гарними згадками, Павлусева душа озивається піснею:

— Зоре моя вечірня-а-ая, зійди над горо-о-ою!..

Іванко підхоплює. Пісня бринить, набирає сили,

додає смутку й краси і без того прегарній ночі.

— Еж, ми-бо гадали спершу, що це пісня народна, сільська!
— згадав Павло, щойно доспівали. — А тоді побачили її в односельця Данила Коцюра в "Кобзарі"!

— ...Тараса Шевченка! — згідливо продовжує брат.

— Книжку дід ховав за сволюком[5] — заборонена... От бидесь у Чернігові таку дістать, привезти, батькам почитать!.. А ще б — Лесю Українку, Івана Франка... І Михайла Коцюбинського — це ж він у Чернігові, недалеко... От би побачити! Хоч краєм ока!

— Ах, як же божественно пахне! — втягує носом яблучний дух Іванко.

— Мудрець Григорій Сковорода, кажуть, теж любив цей запах... І Біблію коло себе...

— Ну, ти таки — святий Павлусь! Не те, що я! Пам'ятаєш, як тато сварився на мене, коли я став бурсаком: "Дві двійки, негіднику, привіз!". А ти, малий, зазирає в корзину плетену, і в кишені мого пальта — все тих "двійок" шукає? — Угу...

Вже й не знає Павло, чи слухає він ще брата, чи вже полинув кудись у раннє дитинство, де співали йому в колисочку Проня і Поля "Пішла киця по водицю...". Здається, оце якраз і зливаються зараз у ньому воєдино сім барв, сім нот, сім днів світотворення, сім поколінь. А довкруг не земля, а суцільний храм! І все навкруги так чутно, і все так видно:

Ходить ніч по саду

місячними кроками,

зоряними криками

просіває пітьму...

Тривога

... Перший янгол вид свій закриває...

... Другий янгол із хрестом до мене...

... Третій янгол серце звеселяє...

Павло Тичина. Війна

Оце ж так: як на навчанні — сниться рідний дім, а як удома на канікулах — Чернігів мариться! Роззолочені церкви, кам'яні будинки, Маліїв рів, Болдина гора... Базар, копійчані коржі з

маком, посилені цукром, "пишки" по дві копійки... І товстелезні монастирські стіни, свист паровозів на далекому вокзалі, сірі тужурки наглядачів-вихователів-"репетиторів" зі срібними ґудзиками... Келії, де по четверо-шестеро мешкають бурсаки...

— Ай!!!

Хтось із усієї сили вдарив Павлуса по голові.

Хлоп'як схоплюється і знетямлено роззирається навколо. Що за мана, що за проява?! Замість стелі — небо і яблуневе гілля? Замість білих хатніх чи бодай монастирських стін — дерева і трави?

— Га? Що? — прокинувся й Іванко...

Еж, та це вони з братом послалися нині в саду, злодіїв пильнують! Але чом це на лобі надимається ґуля?

— Мене... вдарило щось... — розтирає ґулю Павлусь.

— Певно, злодії! — підскочив братик.

Обоє налякано роззираються.

Небо вгорі й собі набурмосюється ("хмарніє", "перегулюється" — так би сказала їхня люба мама), зорі наїжачились, поховались...

— Яблуко! — радісно скрикує Іван.

Яке яблуко? До чого тут яблуко?

— Осьде воно, в узголів'ї! Схотілось йому впасти, от і цулупнуло тебе по голові! — Іванко нахиляється, бере в руки "нахабного" перестиглого фрукта. Сміється Павлусь.

Проте збентеження не зникає. Садом розгулює тривожний вітер, у гіллі сонно ворухиться птиця... Від сусідів загавкав Полкан чи, може, Незівай...

Наче крадеться хтось? Із протилежного кутка — Хвилонівки? Від Шинкарів? Чи з піщаної частини села? Половина села Піски стоїть на густому сіруватому чорноземі, половина — майже на суцільному піску; дякова хата якраз посередині...

У хаті пробамкало третю... Ніби на дзвіниці вдарили до утрени... То — настінний годинник, що, як і самовар, як і змінене прізвище, має вказувати на "панськість" Григорія Тичини. Хоч саму хату батько збудував звичайну, без ґанків та затишних кімнат. І грошей обмаль, і не вдався хазяйновитістю в свого тата, Павлусевого діда Тимофія. Проте Павлусеві й так добре. Особливо подобається, що хата в центрі села, біля церкви й майдану, що п'ятьма звабливими шляхами розходиться, здається, в усі кінці світу.

Але зараз одним із цих шляхів крадеться до Тичининської садиби якась лиха людина... Кроки? Чи просто вітер? Чи й не людина — може, нечисть яка?..

— Пугу-у-у! Пуг-у-у-у! — пропугуцькав сич.

Собаки відлунили розкотистим гавкотом.

Брати завмерли, притулившись до стовбура, пильно вдивляючись у посірілий сад. Якщо забачать кого — що робитимуть? Виказувати чи не виказувати себе перед злодієм?

Взятися за вготовані ще звечора палиці? Кричати, будити рідних?

І хто розбере, що звучить голосніше: навколишні звуки чи калатання власних сердець. Хвилини тягнуться, як роки.

Раптом удалині щось пролопотіло крилами й стихло. За тими крилами вмовкли й собаки, й сичі, заглухли і кроки... Навіть вітер утихомирився...

Тривога потроху відпустила хлоп'ячі серця. Здалося, чи справді щось було? Може, злодіїв чи страх розігнали янголи? Оті, що їх накликали-замовляли перед сном?

...Шкода: безсилі янголи відвернути майбутні нашість-нещастя! Бо через два роки, 1906-го, теж отакого-от пишного літа родина Тичин осиротіє. Втратить 56-літнього батька Григорія Тимофійовича Тичину...

І проллються слізьми Павлові наївні сердечні рядочки, у яких, як і в найпершому віршеняті, вируватимуть стихії:

Синє небо закрилося

Хмарою щирокой.

Пісок вітер піди має,

Заліпляє око...

Далі — довга й сумна історія, своєрідний перегук із "Причинною" чи "Тополею" Тараса Шевченка, який, до речі, стане вже тоді Павловим духовним ідеалом. Чи то допоможе

Кобзаревий дух, чи то знову пролопотять над Павлусем
янгольські крила, але знайдуться сили вистояти, навіть сягати
все вищих і вищих мистецьких вершин. Музика й малярство,
невід'ємні від юного Тичини, тепер якнайдосконалішим чином
втіляться ще й у Слові. А ще через рік напишуться перші
справді вартісні твори. Наче причащення-привітання:

Блакить мою душу обвіяла,

Душа моя сонця наміріяла,

Душа причастилася кротості трав —

Добридень я світу сказав!..

А далі підуть все сонячніші й музичніші, все геніальніші,
"сонячно-кларнетні" поезії. Ніби зняті з неба, зіткані з трав, із
води зі Святої Криниці за селом, бджолиного хору татової
пасіки, з маминої пісні... Чи просто — вихоплені з довколишніх
мочалищських та рокитнянських лісів, пісківських березових
гаїв, суворих сосон, столітніх верб над щаснівським шляхом,
вікових пісківських лип неподалік майдану... Ті вірші мовби
одмічені печаттю Божого Духу. І всі — з Великого Серця, з
Великої Любові. До світу, до рідних Пісок, до України. Недарма
ж 1910 року великий Михайло Коцюбинський, що його таки
зустріне Павлусь, особисто визнає в юнакові Павлові Тичині
великого поета!..

...Янголи не відвернуть 1915 року і смерті Павлової мами...

І страждань закоханого Павлового серця не відвернуть.
Якось усе випадатиме, що то нема взаємності, то незборимі
перешкоди, то навіть смерть коханої... Аж через кілька

десятиліть нарешті одружиться з давно закоханою в нього Лідою Папарук.

На жаль, безсилі будуть порятувати Павлову чисту невинно-дитячу душу й від найстрашнішого — диявольського ярма, яке вже готується кривавим режимом нової совєцької імперії!

...Короткий спалах державності України 1917 року Павло переживе як особисте щастя. А її криваву загибель — як власну непоправну трагедію. Ця трагедія обернеться не лише залякуванням, утисками його особисто та репресіями його братів Івана і Євгена. Але й — масовими розстрілами, війною, нестатками, розкуркуленням, голодомором 1933-го, знову війною і знову голодом — 1946-47 років...

Одних "приборкано" смертю, других — ув'язненням, третіх — високими званнями, посадами, нагородами... Щоб урятувати власне життя і життя своїх рідних, мусиш платити владі хвалеоними вірши-ками! Хоч, не без того: була й віра, що новий порядок здатен змінити щось на краще... Іророва імперія підступна і надто сильна. А Павло ж — тільки людина... Ще й надміру м'яка, вразлива...

...І ніяково закриватиме "вид свій" Перший янгол, спостерігаючи вимушені поступки Великого Поета низькому й підлому червоному дияволу, який "обступає, просто в груди рубає"... Ці поступки мимоволі віддалятимуть Поета від Істини, якій служив і якої прагнув усе попереднє життя.

...І вітер стеле спів: "Прощай, нене!"

(Другий янгол із хрестом до мене)...

Але, але... Але Третій янгол — таки звеселяє серце! Адже, попри все, Поет не поставить свого підпису під жодним наклепом, він уперто допомагатиме (у тім числі й грошима) молодим поетам, прийматиме в своїй київській квартирі в'язнів совєцьких таборів, як-от Надію Суровцову та інших репресованих... А 1959 року Павло Тичина виявиться єдиним депутатом, котрий добровільно піде з усіх своїх височенних постів. Бо відмовиться підписувати закон, котрий дозволяє українцям не вивчати рідної мови.

А розкішне панно "Біле і чорне" викладача бурси й семінари, відомого художника Михайла Жука (він вважатиме Тичину своїм найкращим і найлюдянішим учнем) назавжди зафіксує юного Павла Тичину в образі янгола!

Юнацькі тичининські вірші довіку нашіптуватимуть людям щонайкращі почуття! Його перша книжка "Сонячні кларнети" — одне з наймузичніших, найживописніших, найсвітліших творінь української та світової поезії.

"Я — дужий народ! Я — молодий!", — пророкуватиме збірка нове і вже остаточне відродження України.

— Ку-ку-рі-ку-у-у!..

Павлусь удруге за цю неспокійну ніч прокидається. Поруч мирно посопує Іванко. Вони з братом, вистежуючи зайду, так, напівсидячи, й заснули під яблунею!.. Не було поруч матусі, щоб звично сказати: "А пересуньтесь! Пересуньтесь-бо туди, де постелено!"

Співають треті півні! Вони проганяють усяку нечисть, що водить свої опівнічні диявольські танці! Бо щось таке

приверзлося — і не придумав би!.. Оце тобі "знайду чи
потеряю"! Вимолили на свою голову "віщих" снів!..

— Ку-ку-рі-ку-у-у!.. — накликають неминучий ранок
настирливі півні, й у саду розвидняється.

Розвидняється й у Павлуся на серці. Вітер, пахощі, навіть усі
нічні шелести щезли, натомість починає випадати роса. Дивно,
що розбудили хлопчину півні, а не звична світанкова прохолода!
Заснули-бо ненавмисне, лягати не мали, то й не вкривались!

...Павлусь здійняв руку, щоб перехреститись-привітатись зі
світом. І здивовано помітив, що вони з Іванком дбайливо укріті-
обкутані тбплими ковдрами..

Наче крильми.

Історія людини в історії людства

Тичина Павло Григорович — український поет-модерніст,
поет-новатор, державний та громадський діяч, академік АН
УРСР (з 1929 р.). Народився 15(27).01.1891, за новими даними —
23.01.1891 в с. Піски, тепер Бобровицького району Чернігівської
області. Помер 16.09.1967 у Києві.

По закінченню Чернігівської духовної семінарії навчався в
Київському комерційному інституті й Першому Українському
Університеті. Автор поетичних збірок "Сонячні кларнети" (1918),
"Замість сонетів і октав" і "Плуг" (обидві 1920), "Вітер з України"
(1924). Збірка "Чернігів" (1931) немовби означила його перехід
до "офіційзних" авторів. Однак творчість П.Тичини й після цього
не вписується у прокрустове ложе тоталітарних вимог.

П.Тичина — автор численних поем, драм, літературознавчих та публіцистичних статей, перекладів із російської, білоруської, вірменської, німецької, польської, болгарської, китайської, турецької та інших мов (знав їх більше десятка). Твори самого Тичини теж перекладені багатьма мовами світу. Тичина — один із перших лавреатів Державної премії УРСР імені Т.Г.Шевченка (1962). Поетична творчість раннього Тичини — це і життєрадісність-життєствердність, і своєрідна світло-музика, завдяки якій у віршах геніально передано і красу пейзажів, і переливи звуків, і найтонші людські почуття.